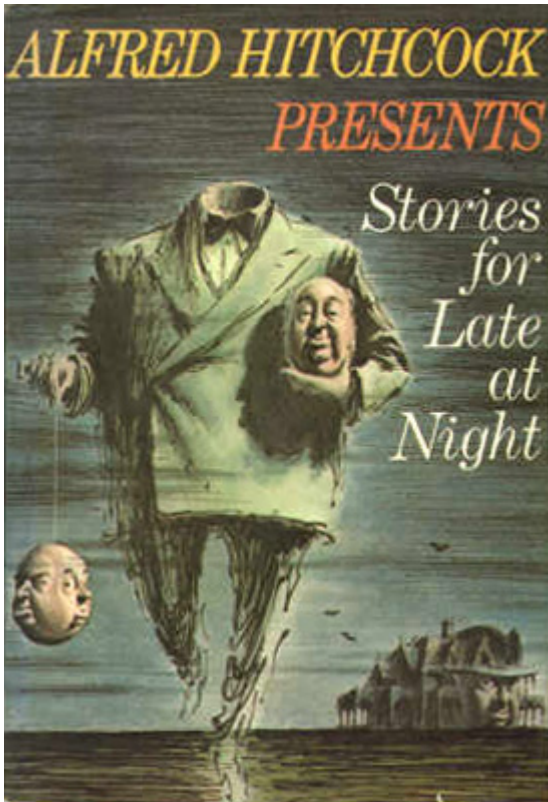

Alfred Hitchcock

Canh Bạc

Dịch giả: Hoàng Thịnh

Dịch từ nguyên bản "Stories for late at night"

Trời nắng như đổ lửa, ánh nắng cháy bỏng phủ trên hòn đảo đơn độc giữa biển.

Hắn không biết mình đang ở đâu. Hắn chỉ biết mình vừa thoát chết. Con tàu chìm mau sau khi va phải đá ngầm đêm qua. Thuyền cấp cứu và phao cứu sinh được thả nhanh xuống biển nhưng quá nhiều hành khách kinh hoàng nên sự hỗn loạn diễn ra, hậu quả là đa số thuyền cấp cứu bị lật. Có lẽ hắn là người duy nhất còn sống sót. Hắn

văng xuống biển khi thuyền cấp cứu của hắn bị lật. Hắn bơi rất giỏi. Nhưng bơi giỏi đến mấy thì phỏng ích gì khi ở giữa biển? Hắn kiệt lực khi trời tờ mờ sáng.

Khi mọi hy vọng, mọi nỗ lực đã tàn, chỉ còn lại cảm giác rã rời cả thể xác lẫn tinh thần, hắn chỉ muốn nhắm mắt buông xuôi cho thân xác chìm xuống biển, hắn chỉ thèm được nghỉ ngơi, thư giãn, chỉ khao khát được yên nghỉ. Cái chết lúc bấy giờ chẳng có gì đáng sợ như người ta vẫn thường nói.

Ngay lúc đó, một vật gì chạm vào tay hắn.

Một cái phao!

Có lẽ nó là một trong những cái phao cứu sinh của con tàu đó. Hy vọng sống còn lại trỗi dậy trong hắn. Hắn chụp lấy nó, ôm chặt. Hắn trôi trên biển đến trưa. Ánh nắng gay gắt chói chang. Những cuộn sóng ập đến, nhắc nhở hắn lên rồi ném xuống... nước biển mặn chát trong miệng hắn. Hắn không dám mở miệng ra nữa. Cổ họng khô đắng, hắn bắt đầu thấy chóng mặt. Bỗng hắn thấy một chấm đen ở phía chân trời. Hắn mở to mắt... một con tàu! Hắn đập chân như điên, cố bơi về hướng đó, một tay giữ chặt cái phao, một tay quơ lia lịa trong không khí, miệng gào to. Chiếc tàu lớn dần rồi nó quẹo sang hướng khác. Hắn cố gắng bơi theo một cách tuyệt vọng. Hắn kêu gào, hắn khóc rống lên, tay quơ điên dại. Con tàu từ từ mất dạng. Hắn không bơi nữa, không la hét nữa mà chết lặng, mắt ngây dại như vừa trông thấy một ảo ảnh. Rồi hắn bật khóc, khóc nức nở.

Hắn mặc cho sóng đưa đẩy, lênh đênh trên biển. Đêm xuống. Đêm

trên biển lạnh buốt. Hắc không còn bao nhiêu sức lực nữa. Hắc chỉ biết bám chặt lấy cái phao, đầu óc trống rỗng.

Một cuộn sóng lớn ập xuống, hất văng cái phao khỏi tay hắc. Chới với trong tuyệt vọng, trong màn đêm dày đặc, giữa sóng nước mênh mông, hắc nghĩ thầm “thế là hết”.

Hắc muốn buông xuôi tay nhưng bản năng đòi quyền sống. Hắc nổi người trên biển, sóng đưa hắc đi. Cuối cùng, cái gì đến phải đến.

Hắc kiệt lực hoàn toàn và vào đúng lúc hắc sắp để mặc cho thân xác chìm xuống biển thì một bên vai hắc chạm vào cái gì cứng như đá.

Hắc quơ tay sờ soạng. Đúng, tay hắc chạm mặt đá cứng! Đất liền à? Hắc không rõ. Hắc leo lên, loạng choạng. Hắc ngồi xuống. Đến giờ phút này, cái mệt rã rời ập đến, bản năng đòi hỏi được đền đáp, hắc ngất đi.

Hắc tỉnh lại khi ánh nắng chói chang rọi trên mặt hắc. Ánh nắng rất bỏng. Cổ họng hắc khô đắng, người hắc bưng bưng như lên cơn sốt. Gượng đứng dậy, hắc lảo đảo bước đi, nhìn quanh. Nước biển mênh mông. Hắc đang ở trên một hòn đảo nhỏ, đường kính khoảng hơn ba mươi mét. Có lẽ đây là ngọn một quả núi dưới biển. Trên đảo không cây cối, vài chỗ có đất, còn toàn là đá, mặt lồi lõm, rải rác những tảng đá lớn nhỏ...

Không chết dưới biển cũng chết ở đây. Hắc nghĩ thầm, mà cái chết này có lẽ còn ghê gớm hơn. Hắc thất thểu bước đi. Sau khi xem xét hòn đảo nhỏ, hắc hoàn toàn tuyệt vọng. Liệu người ta có tìm đến đây không? Nơi này có trên bản đồ hàng hải không? Những người đi tìm dấu vết con tàu đắm đêm kia có ngờ rằng có người trôi dạt đến

đây không? Nơi đây cách chỗ đảm chừng bao xa? Nhiều ý nghĩ quay cuồng trong đầu óc bưng bưng của hắn. Hắn thấy đói cồn cào và khát, khát ghê gớm. Có thể sẽ có người đến đây nhưng bao giờ? Ngày mai, tuần tới, tháng tới? Hắn lấy gì ăn? Lấy gì uống? Làm thế nào sống đến lúc có người xuất hiện? Mà người ta đến đây làm gì chứ?

Hắn lại thấy đói, cái đói cồn cào, nhộn nhạo trong bụng hắn. Đã gần hai ngày đêm không được ăn gì, chỉ uống mà lại uống toàn nước biển! Hắn nghĩ thầm “tình trạng này mình sống được bao lâu?”. Ánh mắt thần thờ của hắn vô tình trông thấy một cái gì nổi trên mặt biển. Hắn nhìn kỹ... hình như một cái thùng gỗ. Hắn đứng dậy, bước tới để nhìn cho rõ. Sóng đang đưa nó vào bờ. Đúng rồi, một cái thùng gỗ. Thùng gì vậy? Hắn bước tới nữa, sát mép hòn đảo. Sóng đánh nước bắn lên chân hắn. Cái thùng đã đến vừa tầm tay hắn, hắn nắm lấy nó, hai tay nhấc lên. Đó là một cái thùng gỗ hình vuông mỗi cạnh độ sáu mươi phân. Nắp thùng có then cài. Hắn mở ra. Trong thùng có một cái hộp bằng giấy dầu, khá dày và một cái can bằng nhựa. Nước chỉ mới lọt vào độ một phân. Hắn mừng muốn hét lên vì hắn thấy thủy thủ trên tàu dùng những cái can như vậy để chứa nước ngọt. Hắn mở nắp cái hộp giấy dầu... hơn nửa hộp bánh bích quy! Hắn mở can nước, nếm thử... đúng là nước ngọt! Hắn dốc vào miệng... nước! Trời ơi! Nước! Nước không màu không mùi sao lúc này lại ngon thế! Đặt can nước xuống, hắn bốc bánh ăn ngẫu nhiên. Ăn được mười cái, hắn sức nhớ. Không, không được phí phạm! Phải nghĩ đến những ngày tới. Hắn nhìn can nước, còn nhiều, ít nhất phải

tám lít. Hăn đếm bánh... còn bảy mươi lăm cái. Hăn tính nhẩm “mỗi ngày mình ăn mười cái thì được hơn bảy ngày, không, vậy thì phí quá, sáu cái thôi, sáng, trưa và tối, mỗi bữa hai cái và một ngụm nước... như thế sẽ được hơn mười hai ngày... rất có thể trong thời gian đó sẽ có tàu, thuyền đi ngang qua đây. Có thể lâu hơn... mình phải ăn bớt đi, một ngày bốn cái thôi... nhưng như vậy làm sao sống nổi? ... Không sao, người ta có thể nhịn đói lâu hơn nhịn khát, mình phải thật tiết kiệm nước...”.

Hăn xếp tất cả chỗ bánh vào hộp giấy dầu, vặn chặt nắp can nước, bỏ tất cả vào thùng gỗ, đóng nắp cài then cẩn thận rồi đi quanh đảo, nhìn tứ phía. Không có bóng dáng một chiếc tàu nào, chỉ nước mênh mông.

Trời bắt đầu tối. Hăn tìm một chỗ khá bằng phẳng để nằm, đặt cái thùng gỗ bên cạnh. Người hăn vẫn hâm hấp sốt. Hăn nghĩ thầm “có lẽ cái thùng này rơi từ một trong những thuyền cấp cứu đêm kia... không biết nó sẽ cứu mình hay chỉ kéo dài cái chết của mình?”.

Suy nghĩ miên man và hăn thiếp đi.

Khi hăn tỉnh giấc, mặt trời đã lên. Hăn mở thùng gỗ, lấy ra hộp bánh và can nước. Hăn ăn hai cái, không dám ăn nhiều hơn. Hăn nhâm nhi từng chút hương vị ngọt ngào của đường, trứng, sữa và bơ. Chưa bao giờ hăn thấy bánh bích quy ngon như thế. Ăn xong, hăn uống nước, chỉ dám uống một ngụm rồi cẩn thận xếp hộp bánh và can nước vào thùng gỗ. Người hăn vẫn như trong cơn sốt. Ánh nắng bắt đầu gay gắt. Vậy là đã bốn ngày trôi qua, hai ngày trên biển, hai ngày trên đảo. Liệu hăn có còn trông thấy đất liền không? Có còn

gặp lại gia đình, người thân không? Hăn là nhà sưu tập tem. Hăn đi từ Úc đến nhiều nước để xem những con tem quý mà người ta báo cho hăn đến coi... hăn không đem theo nhiều tiền mặt, chỉ có ngân phiếu. Tập ngân phiếu đã chìm theo con tàu. Hăn bỗng sức nhớ, thò tay vào túi. Nó vẫn còn. Hăn lấy ra một tờ giấy năm mươi đô-la nhàu nát và một cái kính lúp khá lớn. Cái kính dùng để coi tem. Cái bật lửa mạ vàng ở túi kia đã rơi mất. Nhưng những thứ còn lại này sẽ giúp gì được cho hăn? Hăn bỏ tờ giấy bạc và cái kính lúp vào túi áo rồi ngồi thừ người, nghĩ ngợi mông lung.

* * *

Tối hôm đó hăn ăn hai cái bánh và uống một ngụm nước rồi nằm ngủ. Ngày nóng như thiêu, đêm lạnh cắt thịt, lại không chỗ trú, thế là hăn ốm, hăn lên cơn sốt dữ dội. Hăn rên rỉ trong cơn nhức đầu ghê gớm, trong cái lạnh của đêm trên biển, trong cơn đói khát... hăn ngủ hay ngất đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau hăn vẫn thấy trong người bưng bưng và cơn nhức đầu mới càng ghê gớm. Hăn ăn hai cái bánh rồi uống một ngụm nước. Cổ

họng khô khốc, hăn muốn uống thêm một ngụm nữa nhưng không dám. Hăn đứng dậy, lão đảo đi quanh. Lát sau, hăn trở lại bên thùng gỗ. Ngay khi sắp ngồi xuống thì hăn thấy thấp thoáng hình dáng một con tàu xa mãi phía chân trời. Hăn đứng bật dậy, quên cả đói khát, mệt mỏi. Cơn nhức đầu cũng biến mất. Chạy nhanh đến mép hòn đảo, hăn giơ hai tay vẫy một cách điên cuồng. Con tàu từ từ mất dạng. Hăn quỵ xuống, gục mặt khóc nức nở. Thế là hết! Khóc chán, hăn đứng dậy trở về chỗ cái thùng. Bỗng trong đầu hăn nảy ra ý nghĩ “Ừ... sao mình không nghĩ ra nhỉ? Sao mình ngu quá vậy!”. Hăn bước đến bên cái thùng gỗ, mở nắp lấy hộp bánh và can nước ra ngoài. Hăn giơ cao cái thùng gỗ, đập mạnh xuống đất. Lát sau, hăn gom tất cả mảnh vụn lại thành một đồng. Cầm cái kính lúp trong tay, ngắm nghía thăm nghĩ “ánh nắng xuyên qua mặt kính hội tụ đủ để làm bắt lửa... nếu có tàu đi ngang qua mình sẽ đốt... họ sẽ thấy khói...”. Ý nghĩ khác bỗng đến: “Nếu có tàu đi ngang qua ban đêm thì sao, lúc mình đang ngủ?”. Lắc đầu chán nản. Tuy thế, hăn vẫn hy vọng. Cơn nhức đầu trở lại, miệng hăn đắng nghét. Ánh nắng bắt đầu thiêu đốt thân xác khốn khổ của hăn. Nheo mắt nhìn ra biển... có cái gì... một cái thùng gỗ nữa! Hăn đứng bật dậy, chạy tới. Nó đang tấp vào bờ. Ngay sau đó hăn nhận ra đó là một cái thùng rỗng, không có nắp. Định quay đi thì hăn sức nhớ “Ồ... phải có thật nhiều khói...”. Hăn đến bên mép đảo, cái thùng vừa đến đúng tầm với của hăn. Nó lớn hơn cái thùng kia, gần gấp đôi. Hăn lại đập nát nó ra, chất thêm vào đồng gỗ trước. Bây giờ thì chỗ gỗ ấy đủ để quay chín một con heo.

Xế chiều, hăn ăn hai cái bánh và uống một ngụm nước. Hăn vẫn sốt, cơn nhức đầu vẫn không giảm. Đêm xuống, hăn mệt mỏi thiếp đi... Sáng hôm sau, hăn thức giấc trong cảm giác kỳ lạ. Cơn sốt vẫn còn nhưng đỡ nhức đầu một chút. Hăn thấy hình như có cái gì khác thường trên đảo. Nặng nhọc, hăn đứng dậy nhìn quanh và hăn thấy...

Cách hăn độ bảy, tám thước, một con chuột khá to đang đứng trên một tảng đá lớn. Nó dáo dác nhìn quanh. Hăn sững người giây lát rồi cười chua chát "mày cũng sẽ chết khô trên hòn đảo này như tao thôi!". Có lẽ nó cũng ở trên con tàu đó, trong hầm chứa lương thực, trôi dạt đến đây. Hăn bỗng thấy thích thú vì không phải chỉ có mình hăn trên đảo này. Hăn có bạn! Con chuột nhảy xuống và biến mất sau những tảng đá. Không nghĩ đến nó nữa, hăn mở hộp lấy ra hai cái bánh nhấm nháp từng chút. Nửa giờ sau hăn ăn hết hai cái bánh, không để rơi vãi đi đâu một chút nào. Uống một ngụm nước rồi hăn đứng dậy đi quanh đảo. Vẫn trên trời dưới nước, nước mênh mông, không một bóng tàu thuyền nào. Hăn đi quanh, nhìn về phía xa hút tầm mắt, hy vọng, trông mong...

Lát sau, khi đã mệt, hăn trở lại chỗ cũ. Vừa ngồi xuống thì hăn nghe có tiếng động. Hăn lắng tai. Cái gì vậy? Tiếng động lại phát ra, ngay bên cạnh hăn, trong hộp bánh. Hăn mở to mắt. Một lỗ thủng bên thành hộp.

Con chuột! Hăn chụp lấy cái hộp và nhanh như cắt, con chuột thò đầu ra, nhảy xuống, chạy mất trước khi hăn kịp có phản ứng.

Nó ăn bánh của mình! Đồ khốn!

Hắn lấy hết bánh ra và đếm lại. Hắn đã ăn mười cái thì phải còn sáu mươi lăm cái, bây giờ chỉ còn bốn mươi cái nguyên vẹn, mười cái bánh vỡ và vụn bánh... nó ăn hết gần mười ngày lương thực quý giá của hắn! Mắt hắn tóe lửa nhìn quanh, không thấy nó đâu cả. Nhưng làm sao giết được nó? Hắn cởi áo khoác, đặt tất cả bánh nguyên và vỡ vào rồi cuộn lại. Hắn vét tất cả vụn bánh để dành cho bữa chiều. Từ bây giờ hắn sẽ không rời gói bánh quý giá này nữa.

Xẩm tối, sau khi ăn xong chỗ vụn bánh, uống một ngụm nước, hắn lại thấy nhức đầu. Hình như cơn sốt tăng thêm. Hắn nằm xuống, hai tay ôm gói bánh và mau chóng rơi vào giấc ngủ mê mết.

Sáng hôm sau, khi thức giấc, hắn hốt hoảng khi thấy vụn bánh rơi vãi đầy trên ngực hắn và trên mặt đất, đá, cạnh hắn. Cái áo rách một lỗ lớn. Nó cắn thủng áo mình để ăn bánh! Điên cuồng, hắn giở tung cái áo ra. Chỉ còn hai mươi cái nguyên vẹn, chỗ còn lại là bánh vỡ và vụn bánh. Hắn ngồi đờ người một lúc rồi đứng dậy: "Nó phải chết".

Hắn gói chỗ bánh lại và xách đi. Hắn đi tìm con chuột. Chẳng thấy nó đâu cả. Lát sau, nhức đầu và mệt lả vì cơn sốt và đói khát, hắn ăn hết chỗ vụn bánh rồi trở lại chỗ cũ để can nước. Hắn uống một ngụm rồi vặn nắp can thật chặt trong khi đầu óc nghĩ cách bắt con chuột. Làm thế nào để bắt được nó bằng hai tay? Hắn lại đi tìm nó. Vẫn không thấy bóng dáng nó đâu cả. Thất vọng quay trở về, hắn đi men theo mép đảo. Đi ngang một tảng đá lớn hình bầu dục, một đầu bẹt, chìa ra biển như một cái cầu nhảy ở hồ bơi, nửa dưới nước, nửa trên cạn. Con chuột đang bơi ở đó. Hắn đứng lại. Nó đã thấy hắn. Nó

giương đôi mắt tròn xoe nhìn hăn như trêu chọc. Hăn bước đến. Ngay lập tức, nó lặn xuống và mất hút. Hăn đứng chờ và chỉ chút xíu sau, hăn thấy nó nổi lên ở đằng kia, cách hăn vài mét, nó nhảy lên bờ. Hăn mới bước được hai bước thì nó đã biến mất sau những tảng đá. Cơn giận cùng cơn sốt làm hăn ngây ngất cả người. Hăn không biết phải làm gì.

Ánh nắng lại tiếp tục thiêu đốt da thịt hăn. Hăn chợt nghĩ ra một cách để giấu bánh. Trên đảo có vài chỗ có đất. Hăn đến đó, dùng cái cán của chiếc kính lúp để đào đất. Hăn đào từng chút, từng chút. Khi mồ hôi đã ướt đầm áo sơ-mi thì cái hố cũng vừa xong. Hăn đặt gói bánh vào đó, lấp đất lại, kiếm một tảng đá lớn chặn lên trên. Vậy là yên trí. Chỉ có hăn mới biết chỗ giấu bánh và chỉ có hăn mới có thể lấy được mà thôi.

Suốt buổi chiều, hăn ngồi chịu trận cho cái nắng ác độc hành hạ thịt da. Cơn sốt vẫn đeo đẳng, đầu nhức dữ dội. Trời tối, hăn đào đất, lấy gói bánh và chỉ dám ăn một cái, uống một ngụm nước. Hấp lấp đất và chặn tảng đá lại như cũ.

Đêm đó hăn ngủ ngon.

* * *

Sáng hôm sau, hăn quan sát bốn phía mặt biển một lúc rồi quay trở lại chỗ chôn bánh. Lật tảng đá, đào đất lên để rồi hăn bật khóc. Cái áo rách tung. Có một lỗ ngằm bên dưới chỗ giấu bánh. Hăn mở cái áo rách bươm để nhìn thấy cảnh đau lòng. Chỉ còn chín cái nguyên vẹn, vài cái bánh vỡ và ít vụn bánh. Hăn vừa khóc vừa quỳ xuống liếm hết chỗ bánh vụn. Hăn gói chỗ bánh còn lại vào cái áo rách nát rồi nặng nề đứng dậy, trở lại chỗ để can nước, ngồi thần thờ nhìn ra biển.

Lại một ngày cực hình. Ánh nắng hành hạ hăn không chút xót thương, cái nắng ghê hồn làm da thịt hăn như bốc khói. Cơ sốt vẫn không giảm. Đầu hăn nhức như búa bổ.

Đêm xuống, hăn ăn một cái bánh, uống một ngụm nước rồi đi nằm. Trải cái áo rách trên đất, hăn đặt tất cả bánh lên đó rồi nằm đè lên. Bánh vỡ cũng được miễn con chuột không thể ăn trộm...

Hăn giật mình thức giấc lúc nửa đêm. Hình như có tiếng động? Ở đâu? Có cái gì động đập dưới lưng hăn. Hăn ngồi dậy. Ánh trăng soi rõ cảnh không thể tin được. Con chuột đào một lỗ trên mặt đất cách hăn vài tấc, đi ngằm dưới đất đến dưới lưng hăn. Chỉ còn ba cái bánh! Như hóa điên, hăn đứng dậy nhìn quanh. Ánh trăng tuy sáng nhưng không đủ để thấy nó, mà có lẽ nó cũng đã chạy mất rồi. Hăn không ngủ được nữa. Hăn ngồi đến sáng.

Khi mặt trời đã lên cao, hăn ăn nửa cái bánh rồi không chịu nổi, hăn ăn nốt nửa còn lại. Bây giờ chỉ còn hai cái. Hăn uống một ngụm nước rồi nghĩ ngợi trong cơn nhức đầu chóng mặt. Sau hai ngày nữa, hăn sẽ ăn gì? Hăn không dám nghĩ nữa. Nặng nhọc đứng dậy, hăn bước

quanh, dỗi mắt ra xa mong gặp bóng dáng một con tàu. Vẩn trời nước mênh mông... tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Một ngày nữa trôi qua, hăn không thấy bóng dáng con chuột đâu cả.

Đêm đó hăn ăn một cái bánh, uống một ngụm nước rồi ngủ.

Hăn thức giấc trong cơn sốt hằm hập và cơn khát cháy cổ. Lại cái nắng cay nghiệt đang hành hạ hăn. Có lẽ hăn ngủ mê vì cơn sốt và đói khát. Gượng ngồi dậy, hăn với tay lấy can nước.

Can nước bồng lên, nhẹ tênh!

Ánh mắt ngây dại của hăn nhìn sững cái can nhựa. Chỉ còn một chút nước đọng ở đáy can. Gần đáy can, có một lỗ thủng nhỏ, vết răng chuột gặm...

Hăn ngất đi. Khi hăn tỉnh lại thì mặt trời đã đứng bóng. Hăn không nghĩ ngợi được gì nữa. Hăn ăn nốt cái bánh còn lại rồi tiếp tục ngồi hứng ánh nắng trừng phạt. Đêm đó hăn nói sảng nhiều trong giấc ngủ.

* * *

Sáng hôm sau, hăn uống một ngụm nước khi vừa thức giấc. Chả còn gì để ăn. Gắng gượng ngồi dậy, đi quanh nhưng đâu gôi hăn cứ muốn khuyu xuống. Lát sau, không thể đi nổi nữa, hăn xách can

nước còn lại một chút trở về chỗ cũ.

Con chuột đâu nhỉ? Một ý nghĩ chợt lóe trong đầu hăn.

“Tại sao mình không ăn nó? Nó là món thịt tươi duy nhất trên đảo này... ít ra mình cũng sống được thêm vài ngày nữa...”.

Hăn đi tìm con chuột và thấy nó. Nó đứng lấp ló sau một tảng đá gần đó, đôi mắt tròn xoe tinh quái như trêu chọc, thách thức hăn. Giả như hăn còn mạnh khỏe thì cũng chưa chắc bắt được nó, giờ đây hăn quá yếu. Biết rằng không thể nào bắt được nó, hăn chán nản ngồi xuống. Chợt hăn nghĩ ra một cái mẹo.

“Giả chết! Nó sẽ đến gần mình, bò lên người mình, có thể nó sẽ bò lên tay, ngay bàn tay mình...”.

Thế là hăn nằm xuống trong ánh nắng hỏa ngục. Hăn không biết mình sẽ chịu đựng được bao lâu. Mắt hăn nhúc nhối tuy đã nhắm chặt. Đúng lúc hăn sắp bỏ cuộc thì nó đến. Quả nhiên nó mắc bẫy hăn thật. Nó bò lên chân hăn, đến đùi, bụng rồi nhảy xuống. Hăn tưởng nó bỏ đi nhưng không, nó lại nhảy lên, bò trên ngực hăn. Hăn chờ mong nó bò xuống tay hăn nhưng nó đứng im. Hăn không thể chờ đợi lâu hơn nữa. Thu hết sức lực, hăn chụp mạnh và ngồi bật dậy, mắt hăn hoa lên vì ánh nắng. Hăn không nhanh bằng nó, nó chạy mất.

Đêm đó, cơn sốt vẫn hành hạ hăn.

Sáng hôm sau, hăn không còn sức lực để đứng dậy nữa. Hăn đã uống hết những giọt nước cuối cùng.

Trưa hôm đó, hăn thấy các ngón tay bắt đầu tê dại. Hăn biết đó là triệu chứng đầu tiên của sự thiếu nước trong cơ thể. Chiều hôm đó

cảm giác tê dại lên dần trên cánh tay.

Sáng hôm sau, cảm giác tê dại đã ở mặt. Hắc biết đã đến những giờ phút cuối cùng của cuộc đời hắc. Không còn hy vọng gì nữa. Hắc cố gượng ngồi dậy nhưng lại gục xuống. Hắc nằm nghiêng một bên và trông thấy con chuột. Nó đứng cách hắc khoảng bốn, năm mét, đang nhìn hắc. Không có nước thì sao mà sống được nhỉ? Không có nước thì sao cứ nhờn nhơ thế kia? Lại về mập mập nữa! Hắc chợt hiểu. Trên đảo có những hốc đá giống như hang chuột mà tay hắc không thể cho vào lọt, ban đêm rất lạnh, ban ngày nóng, quá nóng nên nước bốc hơi, hơi nước đó bám vào bờ đá như một thứ nước cất không còn muối. Nó liếm lớp nước đó. Vậy là nó may mắn hơn mình. Hắc thấy tức tối. Nó hại mình, nó sống lâu hơn mình. Hắc nhìn nó, nó vẫn nhìn hắc. Nó bước tới vài bước, nghe ngóng. Thấy hắc nằm im, nó bước tới bước nữa, nữa... hai thước, một thước, nửa thước. Hắc vung tay ra nhưng cánh tay hắc run rẩy rồi rũ xuống. Con chuột chạy mất.

Đầu hắc nhúc dử dội, hắc ngất đi. Hắc tỉnh lại khi mặt trời đã hơi chếch bóng, có lẽ khoảng một giờ trưa. Không phải tự nhiên hắc thức tỉnh mà có cái gì chạm vào tay hắc.

Con chuột! Nó đang gặm tay hắc! Nó ăn hắc!

Hắc không ngờ đến chuyện này. Hắc định ăn nó và giờ đây nó ăn hắc! Hắc rút tay lại, con chuột chạy mất. Cái đói khát, mệt mỏi bỗng biến đâu mất. Không! CANH BẠC này hắc phải thắng, con chuột sẽ không ăn được hắc, hắc không để nó được toại nguyện. Hắc rùng mình giữa cái nắng ghê gớm khi nghĩ rằng con chuột sẽ ăn dần thân

thể hăn, mỗi ngày một chút: tay chân, ruột gan... xác hăn sẽ nuôi nó trong nhiều ngày và hăn sẽ phải chết một cách đau đớn... Không, hăn phải thắng!

Ý nghĩ ghê gớm đã hình thành trong đầu hăn.

Hăn sẽ dùng cái kính lúp để đốt đông gỗ và hăn sẽ nằm trong đó, ngọn lửa sẽ thiêu xác hăn ra tro, nó sẽ không ăn được tí gì của thân thể hăn. Nhưng chỗ củi đó liệu có đủ để thiêu hăn ra tro không? Hăn chưa chát nghĩ thăm, có lẽ không đủ. Nhưng ít ra mình cũng đã chết để không thấy nó ăn thịt mình. Hăn không thể chịu nổi ý nghĩ bị ăn sống. Gom hết tàn lực, hăn gượng ngồi dậy, lết đến đông gỗ. Chỉ độ tám thước thôi sao mà hăn thấy xa quá. Cuối cùng, hăn cũng đến nơi. Nghĩ một chút rồi hăn lấy cái kính lúp ra. Mặt trời hơi nghiêng, có lẽ khoảng hai giờ. Tay hăn run quá, không cầm vững được cái kính. Hăn xoay xở và sau cùng đặt gác nó lên một cục đá nhỏ. Ánh nắng gay gắt xuyên qua mặt kính hội tụ, chưa đầy một phút sau, trên mặt một miếng ván đã nám đen, bốc khói. Đống ván đã quá khô vì nhiều ngày phơi nắng... một đốm lửa đỏ xuất hiện trên mặt miếng ván, khói bốc nhiều hơn, vết cháy đen loang rộng. Ngay lúc đó, hăn thấy con chuột bên kia đông ván, lưng quay về phía hăn. Nó đang ngậm trong miệng một con cá nhỏ. Con cá chỉ bằng hai ngón tay. Hăn chợt thấy đói cồn cào, quên cả việc đang làm, vừa bò vừa lết lại chỗ con chuột. Nó vừa nhả con cá ra, có lẽ nó bị sóng đánh văng lên bờ. Con chuột nghe tiếng hăn, nó ngoạm lấy con cá và chạy mất. Đầu óc hăn quay cuồng vì cố gắng quá sức, hăn quy xuống. Rủi thay, đầu hăn va phải một cục đá, hăn suýt ngất đi, nhưng không,

hắn vẫn tỉnh, cảm thấy một luồng hơi nóng hắt tới từ phía sau lưng. Chậm chạp quay đầu lại, hắn thấy ngọn lửa đã bùng lên, đồng gỗ khô nẻ bắt đầu cháy nhanh chóng. Hắn đang nằm cách đồng lửa khoảng sáu, bảy thước. Hắn cố lết lại. Cơ thể hắn không còn chút sức lực nào. Hắn ước sao mình được nằm trong đồng lửa đó. Hắn cố nữa, cố nữa nhưng chỉ được nửa thước. Hơi nóng hắt vào mặt hắn, lên người hắn. Hắn chợt ân hận "sao lúc này mình không ráng lặn xuống biển nhỉ!... Mà không biết có nổi không!...". Hắn ngất đi. Khi tỉnh lại hắn thấy trời chưa tối hẳn, ánh nắng hoàng hôn còn trên đảo. Đồng gỗ đã cháy hết, chỉ còn đồng than hồng đang tàn. Những cuộn khói trắng bốc cao trên nền trời màu cam. Giờ thì hoàn toàn tuyệt vọng. Từng thớ thịt trong cơ thể hắn đau nhức rã rời.

Màn đêm xuống dần.

Hắn vẫn thức, vẫn tỉnh và biết con chuột đã đến. Nó đang cắn ngón chân của hắn. Hắn không thấy đau, chỉ thấy nhột vì cơ thể hắn giờ đã tê dại. Hắn không sợ, không kinh hoàng vì sắp bị ăn sống nữa mà chỉ thấy chua chát.

Mình đã thua!

Hắn không thể cử động dù chỉ một đốt ngón tay. Hắn nhắm mắt lại. Con chuột vẫn gặm ngón chân hắn. Hắn bỗng thấy ngứa ngáy khắp người và ngay sau đó hắn nghe có tiếng động.

Tiếng xích sắt loảng xoảng và tiếng người lao xao.

- Đây rồi! Có một người ở đây!
- Tôi đã nói mà... rõ ràng có khói...
- Kìa, đồng than đang tàn kìa...

- Anh ta còn sống không?

- Không biết, để tôi coi...

Họ đặt hẫng lên một cái băng-ca, khiêng ra ca-nô để chuyển lên tàu.

Lúc đến mép hòn đảo, hẫng sức nhớ, hẫng mấp máy môi. Qua ánh đèn măng-sông sáng rực, một người trông thấy, cúi xuống hỏi:

- Anh muốn nói gì?

Hẫng thì thào yếu ớt:

- Trong túi... áo tôi... có năm mươi... đô-la... lấy ra...

Người đó làm theo lời hẫng và hỏi:

- Để làm gì?

- Trên tàu... có bánh... bích-quy không?

- Có.

- Có nước... ngọt không?

- Có.

- Bán cho tôi... năm mươi đô-la... cả bánh và... nước... bỏ lên đảo cho tôi... tôi đã thắng...

Người đó nói lại cho những người kia nghe. Họ nghĩ hẫng mê sảng.

Nhưng có một người nói:

- Chắc có chuyện gì đấy, cứ làm theo lời anh ta và lấy tiền đi.

Hẫng gắng gượng cho đến khi thấy họ mang hai thùng bánh rất to và hai thùng nước bỏ lên đảo, lúc đó, một màn đen phủ chụp lấy người hẫng.

Con tàu không nhô neo cho đến sáng hôm sau. Họ tiếp nước biển và tiêm thuốc hồi sức cho hẫng. Họ muốn biết chuyện gì đã xảy ra với con tàu, với những hành khách... Dù rất yếu, hẫng vẫn đủ sức cho họ

biết có lẽ hẳn là người duy nhất sống sót.

Hắn hỏi mượn một cái ống nhòm, nhìn về hòn đảo.

Hắn thấy con chuột đang đứng trên thùng bánh, hai chân trước cầm một cái bánh, gặm ngon lành, cặp mắt dáo dác nhìn quanh...

Đánh máy: muathu

Nguồn: muathu

VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 21 tháng 5 năm 2007